

§ 2, tildeels netop var den Betragtning, at det, dersom man kun havde § 2, ikke vilde blive muligt at ramme Personer, der ved at streife omkring, ved ikke at have fastlagt Opholdssted nogetsteds, ikke kom ind under noget enkelt Steds Politimyndighed og derfor heller ikke af nogen saadan kunde gives et Tilhold som det, der forudsættes i § 2. Paragraph 1 er, om jeg saa maa sige, et Supplement til § 2. Saavist som det er en grundlovmæssig konstateret Ret for Borgerne her i Landet at faae Underhold af det Offentlige, naar de ere trængende, saavist er det ogsaa Pligt for Enhver at arbejde og gjøre Sit til at skaffe Underhold for sig og Sine, for ikke at falde Staten eller Kommunen til Byrde. Det er Politiets Opgave at føre Tilsyn med, at dette skeer; det er Politiets Opgave, at hjælpe Folk med at skaffe dem Arbejde, naar de ikke selv kunne det; men deraf følger ogsaa, at, naar Vedkommende unddrager sig Politiets Medvirkning og Tilhold, maa han straffes. Dette gaaer meget vel med Hensyn til Personer, som opholde sig paa et bestemt Sted, og med hvilke Politiet altsaa kan føre Tilsyn, med hvilke det er bekendt, og som det kan drage indenfor sin Kreds; men Bestemmelsen kan ikke komme til Anvendelse med Hensyn til Personer, der streife arbejdsløse om uden at have blivende Sted. For at kunne ramme disse Personer, ansees det nødvendigt at have Bestemmelsen i § 1, thi disse omstreifende Personer kunne være meget farlige for den offentlige Sikkerhed og Rolighed. Man kan imidlertid være fuldkommen overbevist om, at Domstolene ikke ville være meget tilbøjelige til at anvende § 1, og jeg kan forstikke det ærede Thing om, at i de Tilfælde, hvor en Person er dømt for Løsgænger, uden at have overtraadt noget Tilhold, har der været saadanne Omstændigheder tilstede, at jeg er vis paa, at Ingen af de ærede Medlemmer, der her have Sæde, vilde tage i Betænkning at stemple Vedkommende som Løsgænger, hvorimod der vistnok har været mange Tilfælde, hvor Domstolene med den Betænknelighed ved Muligheden af at dømmes Usthyldige, som er dem egen, have straffet Folk for Løsgænger, som mangen Lægmænd vilde have stemplet som Løsgængere.

Den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti) anførte som en Anke mod Lovudkastets § 1, at Løsgængerimaterien gjorde det muligt for Politivrigheden at udstrække sin Myndighed paa en vilkaarlig Maade over Borgerne; dette er nu vel ganske rigtigt, men, da han kom til nærmere at skulle udvilde og forsvare denne Sætning, viste det sig, at Anken egentlig ikke træffer § 1, men § 2. Da han nemlig skulde anføre Exempler paa Vilkaarlighed, kom han til at anføre Exempler paa, at Politivrigheder have givet vilkaarligt Tilhold, og dette er ganske vist Tilfældet, der er mange Steder i Landet givet aldeles ulovhjemlede Tilhold, og Personer ere straffede for Løsgænger paa Grund af, at de have overtraadt saadanne Tilhold. Derfor har Affattelsen af § 1 været Gjenstand for omhyggelig Overveielse i Commissionen, idet man derved har søgt at ubelufte saadanne ulovhjemlede Tilhold. Jeg behøver forøvrigt ikke, thi det gjorde det ærede Medlem selv, at gøre opmærksom paa, at naar Undervrighederne have givet og Underdomstolene straffet Folk for Løsgænger paa Grund af Overtrædelse af ulovhjemlede Tilhold, er Sligt ingenlunde bleven givet Medhold af de overordnede Retter. Naar han anførte, at efter § 1 vilde muligt endog omreisende Mormoner, der dog hidtil af de overordnede Domstole vare erklærede for ikke i og for sig at kunne stemples som Løsgængere, kunne blive straffede, idet de kunde siges at streife om uden Arbejde og Begrebet om at være i Besiddelse af Midler til Underhold er overmaade vagt, saa er jo det vistnok ikke aldeles bestemt givet, hvad der skal forståes ved Midler til sit Underhold; naar han imidlertid sagde, at han ikke forstod, hvad der egentlig meentes med dette Sidste, saa kan jeg forstikke ham om, at Domstolene nok skulle vide at komme ud af, hvad der foreslaaes ved „Midler til sit Underhold.“ Det er klart, at der ikke derved forståes, at Vedkommende skal være i Besiddelse af rene Penge til Underhold for Nav, for Maaneder eller for en aldeles ubestemt Tid; der kan naturligvis ikke fordras mere, end at han er i Besiddelse af det aldeles Nødvendige til at subsistere enkelte eller maaskee et Par Dage efter Reifens Bestaanden osv.; og